

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om film og biografer [af Ninn-Hansen m. fl.].

(Lovforslag nr. L 73. Fremsat 14/10 76).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Ministeren for kulturelle anliggender (*Niels Matthiasen*):

Jeg har allerede i min fremsættelsestale til det næste lovforslag begrundet, hvorfor jeg mener at regeringen og socialdemokratiet må afvise det konservative forslag.

Albertsen (S):

Det lovforslag, som den konservative folketingsgruppe her er kommet med, indebærer en principiel revision af filmloven, ikke sigtende på de punkter, vi skal behandle under den næste sag på dagsordenen, men alene på et punkt, som jo igennem nogle år har givet anledning til en ret så stærk debat i befolkningen, begrundet eller ubegrundet, det kan man overlade til følelser at afgøre. Jeg mener, at den debat, der har været ført, har været meget følelsesladet og hvilende på et sagligt ringe grundlag.

Det, man faktisk i al enkelthed vil, er at lade ministeren optræde som politisk eller kunstnerisk censor med hensyn til støtte til filmproduktion. Det må jeg klart og definitivt afvise. Det vil ikke være rimeligt på noget område, ej heller på dette, at give ministeren magt og indflydelse, hvor der kan være tale om politisk kontroversielle ting eller andre ting, hvor holdninger kan stå mod hinanden. Jeg betragter den kunstneriske frihed som total og mener, at den bør være det. Det næste kunne jo tænkes at blive, at ministeren skulle bestemme, hvilke billeder der skulle have offentlig støtte; om det nu var hans eller hendes smag, ville afhænge af, hvilken minister det nu var, hvilke bøger der skulle stå på bibliotekernes reoler.

Jeg synes, at det konservative folkeparti, som jeg i øvrigt på så mange andre områder har respekt for, også med hensyn til dets hidtidige holdning til kunstnerisk politik og kunstnerisk støtte her i landet, her leger med ilden. De ved jo meget vel, at vi har fået et parti, som på dette felt har nogle standpunkter, som i og for sig angriber væsentlige dele af demokratiets frihedsrettigheder. Derfor synes jeg, at det, man her har foreslået fra konservativ side, er farligt og beklageligt, og jeg skal på den so-

cialdemokratiske folketingsgruppes vegne afvise forslaget.

Mette Madsen (V):

Da dette forslag har nær sammenhæng med det næste forslag, vi skal behandle her i dag, vil de bemærkninger, jeg har at fremsætte til de konservatives forslag, naturligvis også have tilknytning til ministerens forslag om revision af loven om film og biografer.

Da udvalget om film og biografer i vinteren 1972 behandlede de gennemgribende ændringer af filmloven, fik man i loven indsat en revisionsparagraf. Dette gjorde man ret i, og man anså dengang 4 år for at være en passende tid til at samle erfaringer om denne på så mange måder nye lov. Der er nu gået 4½ år.

I sin fremsættelsestale til revisionsforslaget siger kulturministeren:

»Jeg udelukker ikke, at der på lidt længere sigt bør ske ændringer i det ved 1972-loven skabte system, men tiden er efter min opfattelse ikke dertil nu.«

Og ministeren fortsætter senere:

»Vi har derfor næppe et tilstrækkeligt erfaringsgrundlag...«

Som et af de folketingsmedlemmer, der ud fra en positiv indstilling til at støtte kunst og kunstformidling på alle områder i 1972 stemte for filmloven, må jeg sige, at vi har gjort et par erfaringer. Vi har erfaret, at en lov, der skulle gøre det muligt at fremme en dansk produktion af kunstnerisk og folkeligt værdifulde film, også åbnede mulighed for projekter, man ikke havde kunnet forestille sig. Ministeren siger selv i sin fremsættelsestale:

»Det er klart, at jeg i lys af den voldsomme uro, der har hersket omkring bestyrelsens afgørelser i juli 1973 og maj 1975 om at bevilge produktionsstøtte til Jens Jørgen Thorsens projekt »The Many Faces of Jesus Christ«, alvorligt har måttet overveje, om det var rigtigt at opretholde en lovbestemmelse, der gjorde det umuligt for kulturministeren at gribe ind i en disposition, truffet af en sagkyndig instans; og dermed også gjorde det umuligt for et eventuelt flertal i folketingsrådet at pålægge ministeren at gribe ind.«

Jeg kan forsikre ministeren, at også folketingsmedlemmer, og ikke mindst mit parti, har haft alvorlige overvejelser, men i venstre er vi kommet til et andet resultat end ministeren. Lad mig sige det så klart som muligt: venstre mener, at det må være ministeren, der har det